

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Iskreli nasvet duhovniškim posvetom.

Pomozi si sam, pomore ti Bog.

Nar. prisl.

Naš blagega spomina pokojni Slomšek zasedši vladški stol v Mariboru v preustrojeni vladikovini slovenske dovolili so nam, dopisavati vladškemu uradu v slovenskem jeziku in v istem prejeli smo rešila, takisto naloge spisavati slovenski, pri pregledih govorili so slovenski; vsaj nova ustrojitev labodske vladikovine vršila se je največ zbog jezika, da si so Korošci ostali na cedilu in kakih 15.000 Slovencev ob meji v sekovski vladikovini. Ali po kratkem svitu zagrnol je mračni oblak novo krasoto zrcalo se v glatnej rosi. Našega premilega Antona Martina pokosila je smrtna kosa ter preselila v zadovoljno bivališče mirnih pokojnikov, a za njegovega nastopnika morali so lepi načrti, malo poprej osnovani, pomekniti se v temno zakotje, pogubno nasprotje pa bahato čepiriti se, brezobzirno tlačiti, kar je našega in naše, kar je slovensko; pa sila samo do vremena. Razvoj političkih razmer, in nekaj tudi cerkvenih, nanesel je, da je n-š višji pastir po razglasu od dne 15. decembra 1880 svojemu duhovništvu naznanil, da v čisto cerkvenih predmetih in pri pomešanih, katere končno rešuje cerkvena oblast, svobodno rabijo posamni duhovniki, župni in dekanski uradi slovenski jezik, v katerem bodo se tudi rešila dajala; v pomešanih predmetih pa, kjer tudi država ima besedo, in v čisto političkih rečeh ne more za varovanje narodnih pravic svojih vladikovincev druga storiti, nego visokej vladi nasproti izjaviti se, da tudi v teh stvareh rabi slovenskega jezika nikakor cerkveni probitek ne nasprotuje. Primerjaje 1865. l. in pa 1880. kaže se nasprotni razloček kakor mej hudobo in krepostjo, temo in lučjo,

mračnjastvom in prosvetoj, vražjim in angeljskim delom; zlobno sleparstvo, naslonjeno na krivično stalo, moralo se je zrušiti pred istino in pravico, kakor bolvanstvo pred božanstvom; onda odbijale so se slovenske vloge s strastno osornostjo, a denes, namreč počenši od 1881. l. rešuje kn. vl. stolništvo in redništvo vse podneske v lepej slovenščini ter tudi naslove piše slovenski, — razumevaj ondi, kjer se slovenski dopisuje. Pisatelj teh vrstic zлага in predlaga od 1871. l. cerkvene račune v našem jeziku in vsi so rešeni v naščini. Da ravnaio vsi župni in dekanski uradi tako, pa bi uže sedaj lahko narodno zmago slavili ter jej krese kresili.

Navedeni razglas našega vladike labodskega govori jasno in glasno, da smemo rabiti do neke mere v župnih in dekanskih uradih slovenski jezik, takisto posamni svečeniki. — 1880. l. od treh pastirskih posvetov vložena prošnja na odstranjenje pogubne ministerske naredbe od dne 22. februvarja 1872 ostala je dosle brez odgovora, kar kaže, da vlada pravičnega zahtevanja naših konferenc nij odbila, in če bi prošnike bila naravno odpravila s tem, da iz te moke ne bode kruha, in pravoč je: qui tacet, consentire videtur. Stvar pa je ta, vlada ne more sama tega vprašanja rešiti, nego v tem mora tudi prečastno vladništvo svojo možato besedo povedati, kar je povse pravilno in naravno. Omenjen razglas priča, da nam je vladništvo prijazno, in zagovarja naše zahteve, tedaj upati je ugodnega rešila, toliko več, ako duhovništvo vse vladikovine javno istim pritrdi. — Nadvladika goriški in Zlatoust ljubljanski odredila sta, da se svobodno ureduje slovenski po njunih vladikovinah od strani duhovništva. — Visokega c. kr. ministerstva ukaz od dne 6. avgusta 1867, br. 3968, veleval političkim in šolskim oblastim, „v slovenskem jeziku od strank in krajnih šolskih sve-

tov dospevaloče vloge reševati v slovenskem jeziku.“ Če uže navadne stranke imajo toliko pravice, kolikor več velike stalne družbe in stanovi. — Članek 19. državnih osnovnih zakonov posvečen je podpisom njegovega apostolskega veličanstva, katero je ponavljajno ivreklo, da hoče mir imeti mej svojimi narodi, — razumevaj: na podlagi enakih pravic.

Glede na te podatke in na iskreno ter čisto ljubezen našega duhovništva do prelepe slovenske besede, v kateri nebeške nauke deli vernikom, priporočujemo v imeni neskaljene svečeniške časti in rodoljubja, naj se pri vseh pastirskih posvetih labodske vladikovine letos stavijo naslednji predlogi na soglasno sprejetje:

1. Cerkevni ukaznik, namenjen duhovnikom labodske vladikovine, ki so sami trdi Slovenci, izdajaj se od sega dob v slovenskem jeziku.
2. Imenik duhovniški labodske vladikovine, katera je vsa slovenska, (saj delitev sekovski vladikovine zgodila se je največ zarad jezika,) bodi počenši od prvega bodočega izdaja slovenski; saj šematizem rimski, namenjen vsemu katoliškemu svetu nij latinski, nego laški.
3. Bogoslovski vprašanja naj se dajejo in izdelavajo v slovenščini in latinščini.
4. Konferenčni vprašanja naj se stavljajo in odgovarjajo v slovenskem jeziku.
5. Zaničljivi izraz „Windische Pfarre“ naj se zameni s pravilnim.
6. Župne matice naj se počno še letos pisati v slovenščini, in k temu naj se izrečno izjavi privoljenje kn. vl. redništva.
7. V bogoslovskem semenišču mariborskem naj se od početka bodočega šolskega leta vsi predmeti, dosle v nemščini razkladani, uče v slovenskem jeziku, takisto meditacije bodijo v slovenščini tolma-

LISTEK.

„Zvezda“.

„Hristosü voskresü!“ — s tem krščansko ruskim privjetom poslal je rojen Bukovinec Grigorij Kupčanko okolo Velike noči iz Londona prvo številko svojega, maloruskemu narodu namenjenega ilustrovanega mesečnika „Zvezda“*) mej slovanski svet. Glede zunanje oblike tekmuje list z najboljšimi angleškimi časopisi te vrste, kakor so „London illustrated News“ in „The Graphic“. Papir, tisk in podoba so dovršene. Vsa zunanja oblika je okusna in elegantna, kakor pri nobenem drugem slovanskem listu. Poročevalec sicer ne daja veliko na zunanjo obliko, ali ko poroča o listu svojega prijatelja, zdelo se mu je potrebno, to naglašati, kajti pri nas Slovencih smo se v zadnjem času navadili, da se v jedno mer bobna in slavi zvanja oblika: „tako krasna je, kakor do zdaj še nobena“, je stereotipna fraza pri nas. Mene pri tem zmirom

misel navdaja, da li so dotičniki uže kedaj najglasoviteje evropske revueje videli — „Revue des deux mondes“ ali pa „Věstnik Evropy“, ter ali vedo, da se papir in zunanja oblika teh povsod čislanih časopisov lahko prispodablja dunajskemu demokratičnemu listu, — „der gerne in Sensation macht“, — zloglasnemu „Tagblattu“?

Toliko o obliki! Kako je z zadržajem?

Poročevalec ima posebno navado čitati leposlovne liste. Nekateri ljudje začno politične liste pri anonsah čitati, ali še bolje zadej, tam kjer so tista le na videzno dvoumna pisma lepih devic in „wohl-erhaltener Wittwen“, jaz pri listnici uredništva začnem. Ona mi je zrcalo, v katerem vidim potrebe in želje, katere imajo naročniki glede lista, spoznam pa tudi — oprostite — kakov da je urednik v privatnem življenji. — Bogme! za marsikaterega bi stavil, da še nij imel opravka s Knigge-jem, pa tudi ne z „Olikanim Slovincem“. V drugem broji „Zvezde“, ki je pred kratkim došel, je obilo takega gradiva.

Začnimo z naročniki, ki tožijo, ker jim zadržaj prve številke nij po godu. V prvem broji nahajamo, kakor tudi v drugem, večinom prestave iz nemškega ali francoskega, mej katerimi prevladirajo poljski židi Zaher Mazoch in K. E. Francos s svojimi ro-

mani „hebrejski Rafael“ oziroma „boj za pravo“. Urednik pravi v listnici, da sta ta dva več za Maloruse storila, nego kateri koli maloruski pisatelj. Verjamemo, ali za Slovanstvo nijmata prav nobenih zaslug. — Posebno velja to o „boju za pravo“. — Naslov je plagiat in podlago in idejo si je Francos iz Kleistovoga romana „Mihael Kohlhaas“ prilastil. Roman nij samo nedovršen, ampak po tendenci, s katero je pisan, ravnokar ostuden. S kakim veseljem nam predočuje Čeha, ki je bil najprej policist, potem zavaljo tatvine zaprt, nastal Metternichov ogleduh mej poljskimi emigranti v Parizu itd. in s kako diabolčno zlobnostjo nam pravi, da je ta Vencel Hajek potomec Husa in Žižke. Kako ostudne so slike iz življenja poljskih plemenitašev in uradnikov, vse, da se čistost in čilost maloruskih Huculov bolje pokaže. Se ve, ker je roman prvič v podlistku „N. Fr. Presse“ izhajal, se je skrbelo, da je nemška kritika „velikega pisatelja“ slavila, tako, da so sicer trezni časopisi, kakor „Gegenwart“ pisali, da je ta roman vsakako večje vrednosti, nego Kleistov Kohlhaas, ki predočuje le človeka, borečega se za svojo pravo, mej tem, ko vidimo tukaj neki boj, ki se ne bje za posameznika, nego za krivice, ki se gode sploh ljudem, torej za idejo prava! O sancta simplicitas!

*) „Zvezda“ izhaja jedenkrat na mesec v 4° na 36 straneh, ter stane za vse leto 6 gold., ki se pošljejo najbolje A. Hartleбену na Dunaj, ali pa upravištvu v 50. Noel Street, Jelington, London, N.

čene. Saj celo nemški profesorji na graškem vseučilišču čude se, kako in zakaj je to, da se v bogoslovji, koder se vzgajajo samo slovenski gojenci popolnem slovenske vladikovine, še nemški predava. S tem podpremo željo vseh bogoslovcev mariborskih, kateri so lani hoteli predložiti peticijo za slovenska predavanja, pa nij jim bilo dovoljeno, in letos so zopet sklenili, prosilno se oglasiti za to potrebno preinako.

8. Naj se staroslovenščina kot posvečeni cerkveni jezik uči vsa četiri leta najmenj po dve uri na teden kot obvezni predmet in sicer tako, da bode predavanje za vse bogoslovce skupno.

Velečastni svečeniški bratje! dika, voditelji in svetila slovenskemu ljudstvu! precéj smo si uže priborili po svojem zdravem razumu, z velikimi trudi in naporji, sezimo si prijateljski v roke slovenske, in združenimi močmi rešimo to častno nalogo. Tako mozi Bog, naša vztrajnost in srčnost!

Sicer pa se trudimo z vsemi postavnimi sredstvi, raztrgano domovino slovensko zjediniti v jedno upravo — slovensko!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 13. junija.

Štajarski deželni zbor otvoril se je včeraj z navadnimi formalitetami. Ko se je naznanil dnevni red za današnje sejo, ki obseza tudi volitev posebnih odborov, oglasil se je k tej točki slovenski poslanec dr. Dominikuš ter opomnil, da je uže nekaj časa sem navada, pri odborovih volitvah Slovence prezirati. On da je tega mnenja, da v deželi, kjer prebivajo razne narodnosti in imajo posamični njeni deli razne težnje, nij bi se kolikor mogoče zastopnikov jemalo tudi iz nanjšine. To pa da se Slovenci izključujejo v njem se kaj malo z vpitjem nemških nacionalcev, da nemštvo zatirajo Slovenci iz spodnjih dežel štajarskih. Deželi glavar je na to odgovoril, da bodo deželnega zbora udje to prošnjo premislili in kolikor mogoče se nanjo tudi ozirali.

Zadnji čas pogrevajo se v jedno sapo **nemško-liberalnih** listih stare laži in stara zavijanja proti Slovanom osobito pa proti nam Slovincem. Skoraj vsak list prinese kopo takih bedarij in vedno se me vrstami bere tista nemška ošabnost in oholost, kakor da bi mi Slovani bili v Avstriji same krivine, Germani pa sami Triglav! V tem otrobovezanju nosita brez dvombe zvonec (ali burovz) „Deutsche Zeitung“ in „Grazer Tagespost“. Tu psujejo na nas tisti ljudje iz Ljubljane, ki vsako vrsto premerijo, še predno jo zapišejo, ali bode iz nje „groš“ in kaj kruha. Zato pa njmamo mi niti časa niti volje odgovarjati na napade, ki izvirajo iz podlage krubohorstva in ne iz pravega prepričanja. Da tudi nemško-liberalnim listom taki do pisi zdaj „in der Sauregurken — und literarikelstoff-armen Zeit“ prav hodijo, verjamemo in zakaj bi jim

Rusinom se večkrat v romanu zelo pokadi, zato je menda prestava tudi našla svojo pot v „Zvezdo“. Urednik zagovarja prevode, ker „pri nas (Malorusih) je malo dobrih pisateljev in to majheno število razno nadarjenih in nedoukih piscev nikda, ki ima zdravo pamet, ne bode imenoval pisatelje. . . .“ Stroga sodba, no, ako je opravičena, ima vsakako g. Kupčanko prav, da raje podaje dobre prevode takih del, ki se ozirajo na njegov narod. Nekaj bi v tem bilo tudi za nas Slovence. Kdor namreč nij mnenja, da naj „pustimo uže tiste starinske smeti“, bode vsakako pritrdil, da bi za razširjenje temeljitega znanja naše prošlosti gotovo mnogo boljše bilo, ako se preskrbe dobri prevodi, n. pr. Büdingerjeve „Oesterr. Gesch. bis zum Ausgange des XIII. Jhdt.“, ali pa Kronesovih, Dümmlerjevih, Kämmlerjevih spisov itd. Boljše bi gotovo bilo, kakor kompilacije, v katerih je mnogokrat skoraj pol strani, (NB. brez opazke!) od besede do besede prestavljene, v katerih se iz omenjenih knjig citati s tiskovnimi pogreški vred prepisujejo, ne da bi kdo te plagiate javno grajal.

Da se vrnemo k naročnikom „Zvezde“. Nekateri so zelo originalni. Tako n. pr. piše eden, da urednik nij patrijot, ker so v podobah iz Hercegovine avstrijski vojaki naslikani mali, slabo izgledajoči, ter kakor da so bolni, vstaši pa kot čvrsti in čili junaki v celej svojej velikosti. Drugi nazival je

mi tega ne privoščili? Če pa je za-nje zdaj „le saison morte“, tembolj gibljemo se mi in se malo brigamo za nemške in nemškutarke brigante!

Včeraj pričel se je v Lvovu velikanski proces proti najstarejšemu **Rusinov**, ki so obdolženi veleizdajstva na avstrijskem cesarstvu. — Znano je, da so letos januarja meseca pozapri več odličnih oseb maloruskega porojenja. Vsled sodnijskih preiskavanj pa so jih konečno devet izpustili, najstari pa posadili na obtožno klop. Osobe, proti katerim zdaj ta zanimljiva in pomenljiva pravda teče, so te-le: 1. Adolf pl. Dobrzanski, c. kr. dvorni svetnik v pokoji, 2. njegova hči Olga Hrabar, 3. urednik Markov, 4. urednik Ploszczanski, 5. bivši deželni in državni poslanec pater Naumovicz, 6. njegov sin, modroslovec na Dunaji, Vladimir Naumovicz, 7. učitelj verozakona in žurnalist pater Ogonowski, 8. žurnalist Trembicki, 9. urednik Nyczaj, 10. posestnik Szpunder, in 11. kmet Zaluski. Državno pravdnstvo, ki je sestavilo tožbeno pismo, obseza joče 80 tiskanih pol, omenjene odlične in izobražene osebe toži, da so v skrivnem, deloma posrednem, deloma neposrednem sporazumljenji z ruskim ministerijalnim uradnikom Mroslavom pl. Dobrzanskijem v Petrovgradu in vzajemno skrivno združeni od druge polovice 1881 l. do konca januarja meseca 1882 l. nekaj v Cserteszu na Ogerskem, nekaj v Lvovu in drugodi po Galiciji, začeli delati na to, da bi se Galicija, Bukovina in severna Ogerska odtrgala od jednote države avstrijskega cesarstva, da bi prišla na Avstrijo nevarnost od zunaj in da bi se v državi samej zanetili upori in državljanski boji, — in sicer Adolf pl. Dobrzanski pa pater Ivan Naumovicz kot kolovodji, drugih devet pa kot neposredno sodelavni tovariši. Po tem opisuje se v zatožbi življenje Adolfa pl. Dobrzanskija, velikega dobrotnika in zagovornika Slovanov v Ogerskeji do 1861. leta, po sih mal pa panslaviističnega agitatorja, — in naštevajo se različni dogodki, ki dajo sklepate na protiaustrijsko mišljenje in delovanje vseh zatožencev. Vso to panslaviistično agitacijo vodil je Mroslav pl. Dobrzanski, sin glavnega zatoženca, z Ruskega. Zanimljivo je to, da se je agitacija najprvo oprijela verskega polja in so uže cele vasi prestopile k ruskeji pravoslavnej veri. — Kakor smo uže omenili, včeraj pričela se je ta vele-zanimljiva pravda pred porotniki v Lvovu.

Iz Boke Kotorske poroča „Narodnega Lista“ dopisovatelj o **uporu na jugu**, da v Krivošijah je zdaj vse mirno in da dogovori mej Črno Goro in Avstrijo še na dalje trajajo. — Ker smo v sobotnem našem listu iz „Glasa Črnogorca“ posneli nekaj vrst, s katerimi se „Narodni List“, oziroma njegov dopisnik o uporu, dolži klevetanja, tako nam je zdaj — po načelu „audiatur et altera pars“ — priobčiti tudi zagovor. V došlem nam „Narodnem Listu“ pravi dopisnik, priobčivši svoj dopis in tožbo „Glasa“, to-le: „Ako smo mi, kot verni podaniki Avstro-Ogerske države, pozorno gledali za razvojem stvari, po mogočnosti točno jih beležili in nekatere navode vladi dajali, te-a storili nismo le zaradi novinarske dolžnosti, temuč za to, ker nam je bilo na srci, da se ono nesrečno vprašanje čim prej povoljno reši za vladu in za narod, katerega se je vprašanje naj bliže tikalo, — in mi nismo videli nikakega

sliko Skobeleva nepatrijotizmom, ker bi to razdražilo avstrijske Nemce, kateri so neki prijatelji Rusinov. Drugi toži, zakaj na sliki na oklepu (ona predstavlja rusko vas v zimskeji noči) nij naslikana ruska ampak neka katoliška ali protestantska cerkev. Porogljivo vpraša urednik, ali nij tudi katoliške ali protestantske sove na zvoniku zapazil. Da je ruska cenzura listu vhod v Rusijo zabranila, nij čudno, pa tudi v nekaterih krajih po Avstriji so ga zaplenili in nek okrajni glavar se je grozil, da v svoj okraj nobene številke pustil ne bode.

List se ima z velikimi težkočami boriti, kajti i mej Malorusi „vlada egoizem, nezavist pisateljev in urednikov samih, ki mislijo, da imajo monopol na človeške misli, patent na pravilni ruski jezik in na jedini pravilni pravopis.“ Da se list bolje razširi, ga urednik daruje vsem ruskim čitalnicam, učiteljem in dijakom, ako ga prosijo, ker upa podpore od bogatih narodnjakov. Iz same Galicije se je v par tednih oglasilo nad 200 zastojnikov, izmej katerih n. pr. jeden le pet komadov zahteva, na premijo, katera je obljubljena vseletnim naročnikom, v svojej skromnosti ne reflektira. Za uganjko v prvem broji razpisano je darilo, jeden zastojnikov je uganil, pa ne prosi darila efektivno, ampak v gotovih novcih: „hitro, modro in ne z velikimi stroški“. J. B.

srbskega vprašanja v Krivošijem uporu, kakor je to mislil „Glas Črnogorca“, nego zgolj vprašanje države, katereji pripadamo. Pri vsem tem pa smo obzirno postopali in marsikaj pritajili v nádi, da hoče vlada črnogorska, in če tudi ne „Glas Črnogorca“, storiti svojo dolžnost dobrega sosedu in prijatelja Avstriji. Drago nam je, da se nismo prevarali in da je bilo naše pričakovanje povoljno iznenadeno, akoravno ne bi „Glas Črnogorca“ ničesa rad o tem vedel. . . .“ K temu opomenja uredništvo „Narodnega Lista“, da je zmerom s simpatijami spremljalo vsako srbsko vprašanje, če se je le pravednih mej držalo, in da goji veliko sočutje navzoči poštenej in junaškeji Črnej Gori. „Ali nitko svietan nemože da zamjera „N. L.“, kad diže svoj glas proti onom srbstvu, koje bi htjelo, da se podigne na ruševinam hrvatsva!“ — vzklikne konečno „N. L.“ uredništvo.

Vnanje države.

Vse politične kroge izenadila je vest, da mora grof **Ignatijev** odstopiti in izročiti posle notranjega ministerstva grofu Tolstoju, dozdanjemu predsedniku akademije. Razlogi, ki bi bili carja napotili k temu, se niti ugibati ne dajo, ali nasledki tega odstopa so skoraj jasni. Ruska in slovenska politika spremenila se bode na razne strani. Dovolj povedano je s tem, da so nemški listi zaglali velik hrup veselja nad tem dogodkom, s katerim da bi bila „panslavizmu“ glava strta. Habeant sibi!

V Potsdamu krstili so v nedeljo pravduka **nemškega** cesarja Viljema. Krstni botri bili so naš cesarjevič Rudolf, kralj saksonski, vojvoda saoski in veliki knez Sergij z Ruskega. Nekateri listi prisojajo temu slučajnemu shodu nekaj političnega pomena. In še nekateri hočejo pri tej priliki videti malo prijateljstva mej Nemčijo in Rusijo, ker cesar in cesarjevič velikega kneza z Ruskega nijsta pričakovala isto tako na kolodvoru, kakor druge tri visoke goste. Tako pa politikujejo taisti časnikarji, ki dobro vedo, da je Sergij prišel se prav za rano v Berlin in o takej zgodnji uri pri visokej gospodi nij navada, sprejemati svojih gostov! In vender „N. fr. Pr.“ tako bedaste zaključke dela!

Stoli **francoskih** ministrov se majajo. Kamora je v soboto sklenila, da se sodniki smejo odstavljati in da se bodo odslej tudi volili na podlagi občne volilne pravice. — akoravno je justični minister temu hudo ugovarjal. Tudi ministerstva predsednik Freycinet zgubil je precej svoje veljave; dasiravno mu je kamora za njegovo postopanje v egiptovskem vprašanji zaupnico izrekla, je protivna mu stranka vender-le močna in Gambetta bode porabil prvo priliko, ki pride, da naskoči vlado.

Egiptovsko vprašanje se nekaj dni sem ne premakne na nobeno stran. Ali bode sklicana konferenca in kdaj, in o čem jej bode sklepate, — to se pač po diplomatskih potih simo tamo razpravljalo, a določilo se nij še nič gotovega. Na poziv vlad, katerega smo včeraj omenili, odzvala se je Porta s starim odgovorom, da konferenca nij shodna, ker upa, da bode njegov komisar vse sanj lepo uredil. V Aleksandriji, kjer je Arabi paša dal navaliti velike trdnjave, počili so veliki nemiri, kakor j. po-ročal včerajšnji naš telegram. Pred kratkim izjavil se je nekdo v angleškem parlamentu, da, kakor hitro se prične s trdnjav v Aleksandriji streljati, bosta pričeli Anglija in Francija brezozirno postopati. Nedeljski nemiri v Aleksandriji bi tedaj utegnili imeti najresnitše in krvave nasledke.

Dopisi.

Iz Škofje Loke 12. junija. [Izv. dop.] Uže zadnjič se je pritožil nek dopisnik iz Loke v tem cenjenem listu v 91. št. tega leta, kako nerodno da se pošiljajo pisma po loškeji pošti in da se jih več od tukaj v Ljubljano in nazaj izgubi in da jih adresati, akoprav so znane osebe, ne prejmejo. In do sedaj se to nij nič izboljšalo, kar mi je znano iz lastne izkušnje in od drugih strani sem tudi že čul o tem pritožbe. Kako se to zgodi ne morem umeti, ker vem, da se mora vsako na pošti oddano pismo takoj odposlati, če ni posebnih ovir. Da bi se pri ljubljanskem poštnem uradu godile take zmešnjave, ne verjamem, ali vsaj ne pričakujem tega.

Če bi se jedno samo pismo izgubilo, bi človek potrpel, ker je to lahko mogoče. Ako se pa to skoraj zaporedoma in večkrat zgodi, mora vsakdo potrpljenje izgubiti. Zakaj so pa potem pošte, katerih prva naloga je pošiljatev pisem iz kraja v kraj? Ali naj vsako pismo rekomandiramo, da bo prišlo do svojega cilja! Jaz ne bom ugibal, kako se to

godi, če tudi bi morda lahko uganil. Spominam pa tudi jaz sl. poštni urad v Loki, naj skrbi za redno pošiljatev pisem. Če se bodo pa še na dalje godile in ponavljale take nerednosti, potrkali bomo na višjem mestu!

Iz Borovnice [Izviren dopis.] (Poročilo odbora seje). Odbor tukajšnjega bralnega društva sklenil je v seji 11. t. m., napraviti kegljanje na dobitke, katerega čisti dohodek se bode daroval za Narodni Dom. Kegljanje trajalo bode od 13 t. m. do 16. p. m., vsaka serija, t. j. 9 lučajev stalo bode 20 kr., na kresen večer priredi društvo kres, in pri tej priliki napravi se loterija, katere čisti dohodek daruje se v isti namen.

Nadalje napravi 16. p. m. veliko veselico na planem v korist Narodnega Doma, in ker bode ravno ta dan tudi cerkveni shod (žegnanje) borovniške župnije, nadejati se je obilne udeležbe.

Natančnejši program o veselici sestavi se v prvi odborovej seji.

Iz Šmarja 12. junija. [Izv. dop.] Občina sv. Heme je odposlala prošnjo zoper upeljavo slovenščine v šoli in uradnih. To je gotovo žalostna vest, katero moram naznanjati, da se čisto slovenska občina, v katerej bi lahko nemščine zmožne na prste naštel, v tem smislu izrazi! Poizvedoval sem tedaj, kaj mora temu uzrok biti. Znano je, da je vodja tukajšnje okrajne sodnije g. pristav Fladung, sovražnik vsega, kar po slovenščini diši, ker je slovenščine skoraj le toliko, kakor nič zmožen, in se tedaj za svoj ljubi kruhek boji, ako bi se upeljalo slovensko uradovanje. Znano je tudi še, da je občini Žusenu strogo prepovedal, vlagati pri sodnji slovenskih vlog. Občina sv. Heme se je hotela pri gospodu pristavu posebno prikupiti, — to je jedini uzrok omenjene prošnje. Kaj ko bi se g. Fladung umaknil mej svoje brate Nemce; želeli mu bomo gotovo „srečen pot.“

Z Dunaja 10. junija. [Izv. dop.] (Pravda „Tribüne“ - Vesteneck pred najvišjim in kasacijskim sodiščem.) V petek 9. junija vršila se je obravnava o ničevosti proti razsodbi dunajskega porotnega sodišča, po katerej je bivši odgovorni urednik na Dunaji dvakrat na dan izhajajočega lista „Tribüne“, Josip Venc Haman, radi razžaljenja vitez Fränzl-Vesteneckove časti na 6 mesecev zapora in plačanje vseh stroškov bil obsojen.

Obravnavo je vodil predsednik najvišjega sodišča, vitez Schmerling.

Tožitelja zastopal je znani levičarski poslanec dr. Kopp, J. V. Hamana pa dr. Porzer. Od strank nij nobena bila osobno navzoča. Obravnava pričela se je ob 10 uri dopoldne s čitanjem silno obširnega poročila, ki ga je sestavil dvorni svetovalec Napret o celej porotnej obravnavi znane litijske afere. Poslušalcev bilo je k večjemu 10.

Zagovornik Hamanov dr. Porzer prijavil je zoper razsodbo porotnega sodišča ničevost, obstoječo iz sledečih treh točk: 1. Dr. Porzer je pri porotnej obravnavi protestiral zoper čitanje zapisnikov, katere je v političnej preiskavi sestavil grof Chorinsky, zato, ker so neresnično sestavljeni, ker se v njih nahaja mnogo pogrškov, ker priče, ki so pred grofom Chorinskyjem izpovedale, niso bile zaprisežene, ker taki zapisniki nikdar nimajo niti najmanje veljave pri porotnih sodiščih in ker so na podlagi teh za Vestenecka zelo ugodno sestavljenih zapisnikov porotniki celo napačno sodbo mogli si napraviti o celej tej aferi. Sodišče pa je takrat ukrenilo, da so se ti zapisniki prečitali. 2. Dr. Porzer je zahteval, da se prečita razsodba iz pravde g. Štefana Lapajne proti g. vitez Vestenecku, po katerej je poslednji bil obsojen v dveh instancah radi žaljenja časti. Sodišče tega nij privolilo. Dalje, da se pri porotnej obravnavi zasliši priča g. Štefan Lapajne, ki je imel izpovedati, kako je vitez Vesteneck kot okrajni šolski predsednik širil demoralizacijo. (Po noči je namreč ta vitez splezal skozi okno k učiteljici. Zakaj, ne bo težko uganiti.) Sodišče pa je razsodilo, da se priča g. Štefan Lapajne nijma zaslišati. 3. Predsednik porotnega sodišča vitez Tannenhain je pri porotnej obravnavi celo krivo podučil porotnike, ker nij niti z jedno besedo omenil, je-li imel J. V.

Haman zli namen, razžaliti Vesteneckovo čast. V listu „Tribüne“ navel je namreč tudi notico iz „Pol. Corresp.“, ki je trdila, da se Vesteneck nij udeležil oknopobijanja v Litiji. Za razžaljenje časti pa je animus injurandi neobhodno potreben. Po §. 344 br. 8 in §. 325 kaz. postave je s tem bil zakon prekršen.

Po prečitani poročila velel je predsednik prečitati sodišču članke, ki so bili predmet porotne obravnave in razsodbe mej porotno obravnavo.

Zagovornik J. V. Hamanov, dr. J. Porzer, utemeljeval je potem s sijajno zgornostjo nad celo uro uzroke ničevostne pritožbe. On pravi, da ko je J. V. Haman odgovorni urednik „Tribüne“ bil tožen zaradi žaljenja časti, ker je objavil dopise, ki so kritizirali vedenje moža, ki je deloval v smislu ustavovercev, se je pač uže mislilo na to, prositi za delegiranje družega porotnega sodišča. To pa se nij zgodilo iz raznih uzrokov. Sredstvo delegiranja sodišč prakticirale so prejšnje vlade, pristaši sedanje vlade pa se tega sredstva nijso hoteli posluževati, ker so mu bili uže prej nasprotni. Tudi se je pričakovalo, da bosta pred dunajskim sodiščem luč in senca jednako razdeljeni, nadejali smo se stroge nepristranosti sodišča. V tem smo se pa zmotili; trdno prepričanje nas navdaja, da, ko bi se postavno bila vršila obravnava, bi bili porotniki prišli do celo družega prepričanja. Mi smo se zmotili, a ne nad porotniki, temveč nad predsednikom in nad sodiščem, ki obravnave nijsta tako vodila, kakor bi to bilo odgovarjalo zakonu in pravičnosti.

In to je glavna točka ničevostne pritožbe. Vse druge od početka do konca obravnave imajo svoj izvor v onej glavnej točki, ter so le nje posledice.

Duh obravnave označuje tudi to, da je zagovornik Hamanov večkrat dobil ukore, ki so bili popolnem neopravičeni in to le radi tega, ker je kritiziral lastnosti Vesteneckove. Tudi s strankami nij se ravnalo nepristransko. To dr. Porzer natanko utemelji. Razsodbe sodišča mej porotno obravnavo so tudi predmet temeljite kritike zagovornika.

O prečitanih zapisnikov, ki jih je sestavil grof Chorinski, rekel je dr. Porzer, da je to bilo protipostavno, in to radi neposrednosti in ustmenosti obravnave. Ti zapisniki nijso bili nepristranski, ne more se jim verovati, da, bili so celo sumajivi, ker nijso sestavljeni bili na podlagi kazenske preiskave, ker se priče nijso zaprisegle. V njej so različna in važna nasprotja. In jedna priča je pri porotnej obravnavi pod prisego izjavila, da ko bi se jej takrat bilo reklo, da ima svoje izpovedbe priseči, bi bila pač drugače, to je resnico govorila. Ker so se ti zapisniki prečitali, lahko so porotniki dobili krivo sodbo.

Drugi uzrok ničevosti je, ker se priča g. Štefan Lapajne nij zaslišala. In to je bila jedna najvažnejših prič. Dr. Porzer pripoveduje celo afero g. Lapajne z Vesteneckom ter citira tudi izjavo Vesteneckovo v ljubljanskej kavarni: „Ich werde mir die Unehre machen, Ihnen in's Gesicht zu spucken, Sie Wicht, mit Ihrer slovenischen Sprache.“ Vesteneck je pa slovenski jezik tudi „Sausprache“ imenoval. In ta mož zavzema visoko mesto, prišteva se mej izobražence, ta mož, ki nijma niti iskricice o tem v sebi, kar zahteva navadna uljudnost. Priča Lapajne bila je o pravem času pripravljena, prišla je na Dunaj in vender je predsednik sodišča odločil, da se nijma zaslišati.

Da celo razsodbe, po katerej je vit. Vesteneck radi žaljenja časti bil obsojen, predsednik nij dal prečitati, mej tem, ko so bila prečitana spričevala, ki nijso v nobenej zvezi bila s predmetom in tudi adrese, na katerih so večina imen bila s križem.

Priča Lapajne pa bi tudi drugi važen dogodek bila imela povedati o Vestenecku. Ta dogodek imel je dokazati, kako je vitez Vesteneck širil demoralizacijo, ker je kot okrajni šolski nadzornik bil v nepoštenih odnosjih z učiteljico. To je bilo potrebno povedati porotnikom, da si pravo sliko napravijo o tem vitez. Ta razsodba predsednika

vzbudila je takrat veliko senzacijo. Na ta način se je hudo prekršil zakon, §. 491 kaz. zak. in §. 319 kaz. postopnika, po katerem imajo določiti porotniki, je li kaznjivo dejanje, ki se je pripetilo kasneje, izključuje ali uničuje kaznivost. Na ta način prilastilo si je sodišče razsodbo o predmetu, ki gre porotnikom.

Dr. Porzer utemeljeval je potem tretji uzrok ničevosti, da je predsednik sodišču pri porotnej obravnavi celo napačno podučil porotnike, izpustivši važne trenutke obravnave. Tako so porotniki po pristranskem sodišču bili zapeljani. Zato je razsodba popolnem krivična. Dr. Porzer končuje: Če je nasprotnik pošten, mora sam želiti nove obravnave, kajti v boji z nejednakim orožjem je zmaga sramota, čast pa porazenje!

Dr. Kopp je v silno slabem govoru pral svojega klijenta. Govoril je z veliko sofistiko, tu in tam pa s tako logično nedoslednostjo, da je predsednik Schmerling sam večkrat vzdihnil, ter z roko zatisnil si levo oko. Kopp je na pr. jedenkrat vzkliknil: „Alle allgemeinen Sätze sind unwahr“, dalje je trdil, da sodišče radi tega nij velelo zaslišati več prič, ker bi inace stroški bili preveliki, saj so priče, ki so bile zaslišane, stale čez 800 glđ. Vitez Vesteneck tudi nij bil onečasten, ko ga je sodišče dvakrat obsodilo radi žaljenja časti! Vesteneck je mučenik sedanje vlade, saj od deželnega predsedništva še do denes nij prejel odloka na prošnjo za disciplinarno preiskavo. In to znači, kako se je proti Vestenecku ravnalo. Vesteneck je skozi in skozi poštenjak, kajti drugače bi ne bil dobil pohvalnih pisem celo od sedanjega deželnega predsednika Kranjske, adres od občin ne bil bi mogel ostati še na dalje okrajnim glavarjem. —

Kasacijski dvor zavrgel je potem pritožbo ničevosti, kar nij bilo dvomljivo.

Domače stvari.

— („Ljubljansk pohajkovelec“) nam piše: Te dni sem, šetaje se po „Zvezdi“, opazoval trop letošnjih gimnazijskih abiturjentov, ki ravno zdaj delajo pismeni zrelostni izpit, bledimi obrazi in sključenimi hrbti, pohajkajoče po mestnih ulicah. In ko sem ustavil ječnega in ga povprašal, zakaj se tako sključeno drži, odgovoril mi je: „Saj nij čuda, ker moramo sedeti cele dopoldneve v majhenih, zaduhlih sobah pri nizkih, za male otroke pripravljenih klopeh, v katerih se človek niti pošteno zravnati ne more. In če se drzne kdo, podariti onemogli svojim udom nekoliko prostosti, ga uže kara radi tega za hrbtom stoječi učitelj. Jeden izmed mojih kolegov je celo vsled nezdravega zraka in prenapetega tčanja v nizkih klopeh, začel pljevati kri in zdaj nevarno zbolel.“ — Bogme, nij to pravo mučenje mladib, rastočih ljudi? Skrajni čas je uže, da se temu v okom pride in da se zdanja vsled nizkih in nezdravih soban na jako slabem glasu stoječa ljubljanska gimnazija nadomesti z novo, boljšo, in kakor upamo, slovensko!

— (Slavnost 25letnice društva „Sokola“ v Pragi), katera vršiti se ima v nedeljo dué 18. t. m., bode sijajna. — Do sedaj uže oglašeni je mnogo Sokolovskih društev iz Češke, Moravske, Šlezije ter s Poljskega in mnogo deputacij iz daljnih krajev namerava se je udeležiti. — Tudi „Sokol“ iz Ljubljane in Zagreba bode po deputacijah ondi zastopan. — Kolikor se sme sedaj uže računati, bode ta dan v Pragi sešlo se nad 2000 Sokolov, kateri bodo svetu javno kazali, da čuvajo na vseh straneh vrlo ter stojijo in bodo stali vedno in nepremakljivo stražo nasproti navalom tujstva.

— (Šiškarice v Zagrebu.) Pri dvajsetletnici društva „Kola“ govorilo se je po Zagrebu in tudi drugod, da se udeleže te slavnosti tudi slavnoznanne šišenske pevke, in bile so vistini pričakovane. Feljtonist „Pozora“ piše o tem tako-le: „Jeden gospod n. pr. pričakoval je gospic iz Šiške, nastavi se v Ilici k oknu neke hiše ter priredi okolo sebe cele kupe rožnega cvetja, da je siple kakor dež na gospodične, kadar dojdejo v sprevedu pod njegovo okno. Ta gospod čakal je potrpežljivo s svojim cvetjem. Prikorakajo ognjegasci, za njimi „Sokol“,

„Zora“, „Lira“, „Slavulj“, „Rodoljub“, „Sklad“, „Danica“, vsa društva pomikajo se v redu naprej, a o gospicah nij sluha ni duha. „Kolaši“ so brž ko ne gospice namestili blizu sebe, si misli ta gospod, in čaka dalje, a tudi „Kolaši“ gredo mimo, a o šišenskih gospicah še nij sluha ni duha. Kaj početi s toliko cvetjem in šopki? V zadnjih vrstah stopajo starine, naši veterani. Na njihove glave vsuje se dež iz zgolj cvetlic, na veliko začudenje. Mislili so, da jih kak star drug časti zaradi zasluga, pridobljenih v bojih za cesarja in domovino. Ne, ne, to cvetje vsipal je na nje tisti gospod, ki je pričakoval šišenskih gospodičen. Na konci feljtona svetuje pisatelj, naj se prihodnjič program sestavi alternativno: V sprevidu bodo tudi gospice iz Šiške, — če pridejo.“

— (Umrl) je včeraj v Zagrebu kanonik Ivan Miković, kateri je vse svoje premoženje oporočil jugoslovanske akademiji znanosti in umetnosti.

— (Vrsta porotnih obravnav) pri deželnej sodnji ljubljanskej. Včeraj zjutraj so se pričele porotne obravnave. Vrsta njih je sledeča: 12. junija zjutraj: Šešek Anton, uboj, (predsednik sodišča predsednik Grčar, zagovornik dr. pl. Wurzbach); 12. junija popoldne: Košir Marija, detomor, (predsednik Grčar, zagovornik dr. Papež); 13. junija: Semrajc Anton, stari in mladi, uboj, (predsednik dr. Kaprec, zagovornik dr. Moschë); 14. junija popoldne: Friškovc Janez, teška telesna poškodba, (predsednik pl. Zhuber, zagovornik dr. Moschë); 14. junija popoldne: Ustar Martin, zloraba uradne moči, (predsednik pl. Zhuber, zagovornik advokat Brolich); 15. junija: Tomaž Janez, požiganje, (predsednik Grčar, zagovornik dr. Moschë); 16. junija: Bergant Jurij, uboj, (predsednik dr. Kaprec, zagovornik dr. Munda); 17. junija: Posavec Blaž, požiganje, (predsednik pl. Zhuber, zagovornik dr. Suppan); 19. junija: Stanovnik Josip, uboj, (predsednik Grčar, zagovornik dr. Sajovic); 20. junija: Ložar Josip in Narad Blaž, požiganje, (predsednik dr. Kaprec, zagovornika dr. Ahačič in dr. Zarnik.); 21. junija: Kos France, tatvina, (predsednik pl. Zhuber, zagovornik advokat Brolich); 22. junija: Žumer Barba, detomor, (predsednik Grčar, zagovornik dr. Moschë); 23. junija: Tobijas Janez, uboj, (predsednik dr. Kaprec); 24. junija: Lonka Viktor in dva sozatoženca, uboj in teška telesna poškodba (predsednik pl. Zhuber); 26. junija popoldne: Janežič Frančiška, detomor, (predsednik Grčar); 26. junija popoldne: Štempihar Jakob, uboj (predsednik Grčar); 17. junija: Plabutnik Lovro in Resnik Jaka, goljufija, (predsednik dr. Kaprec, zagovornik dr. Moschë). Nekoliko obravnav se v tej sesiji še vrsti.

— (Mali uzroki — veliki nastopki.) Resničnost tega pregovora je potrdila prežalostna prigodba, ki se je pripetila v Trstu zadnji teden. V ponedeljek popoldne je šel gospod T. mimo trgovinske akademije na lipniškem trgu. Tam pred vrati stoječi 18letni dijak Alojzij Kramersič, doma iz Istre, poprosi ga ognja za cigaro. A gospod T. mu to postrežbo odreče, kar vročerkvemu mladeniču vzbudi tako nevoljo, da mu pove par surovih besed. T. odgovori s tem, da dregne proti dijaku z dežnikom, to pa tega tako razburi, da nasprotnika s pestjo udari in na tla vrže. Pri tem je bil ta nekoliko ranjen. Vedenje dijaka se je drugi dan na znanilo šolskemu ravnateljstvu, katero ga je vsled tega iz tukajšnje in iz vseh avstrijskih trgovinskih šol izključilo. Ta kazen ga je tako grozno zadela, da je nemudoma hitel na visoko preluko, iz nje skočil ter z razbito glavo mrtev obležal. „Edinost“.

— (Jurčičeve zbrane spise) prodaje razen Giontinija tudi še: V Zagrebu Hartmann; — v Celji Ph. Drexel; — v Gorici J. Dase in F. Wokulat; — v Mariboru J. Leon; — v Celovcu J. Leon in E. Liegel; — v Rudolfovem Krajcu in Tandler; — v Trstu Coen & Sohn in Jul. Dase; — v Gradcu Leuschner in Lubensky.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

London 13. junija. V spodnji zbornici naznanila je vlada, da se ne priporoča v Egiptu

izkrcati mornarjev in pomorskih vojakov. Seymour ima pooblastilo, da izbarka vojake če treba, a Seymour je brzojavil, da so nemiri sicer resnobni, pa ne političnega značaja. Egipovski vojaki udušili so nemir. Adjutant sultanov z dopolnilnimi navodi za Derviš-pašo odšel je v Aleksandrijo.

Carigrad 13. junija. Derviš-paša brzojavno poroča, da je 30 upornikov uže zasačenih. Večina ministerskega sveta izrekla se je za konferenco. Sultan o tem še nij informiran.

Kairo 13. junija. Derviš in Arabi obljubila sta, da izvedeta vsa povelja kediva v varstvo Evropecev. V Aleksandriji 12. junija nij bilo novih nemirov. Število dne 11. junija usmrtenih ceni se na 100. Evropci zapuščajo Egipt. Konzul Arcorps izreka v proklamaciji zaupanje v egipovski vojsko in prigovarja Evropecem, da so mirni.

Beligrad 13. junija. Vsi izključeni opozicijonalcii so zopet voljeni.

Poslano.

Zadnji odgovor na slednje poslano g. Iv. Robiču, predsedniku učiteljskega društva ptujskega.

G. predsednik se gotovo ve spomniti, da je bil v seji učiteljskega društva na Ptuskej Gori pooblaščen, kajti zastopnik učiteljstva naj pri seji okrajnega šolskega sveta prosi, da se prvi četrtlet junija, kakor šolski dan preloži na kak poznejši četrtlet, kar bi gotovo okrajni šolski svet dovolil in sicer iz razlogov, ker je bil ravno 1. junij in bi se lahko bilo mnogo društenikov zbralo; kak poznejši dan, je to uže težavneje. Zakaj tedaj nij g. predsednik omenjene prošnje stavil? Po ukazu vis. c. kr. deželne šolskega sveta, da ima prvi četrtlet po praznikih šolski dan biti, se imajo gotovo ravnati tudi učitelji celjskega okraja, ki so sejo za 1. junij javno napovedali in učitelji ormoškega okraja, katerim je bila seja na tistem od tistega šolskega nadzorništva, kakor je naše, dovoljena. Vprašam, zakaj tedaj ravno nam se ne bi dovoljilo pod istim deželnim šolskim svetom in pod istim nadzorništvom? Ali bi učiteljsko društvo bilo sklenilo morebiti, naj se slavni okrajni šolski svet prosi, da se ta šolski dan preloži na poznejši čas, če ne bi bilo vedelo, da je šolski dan? Da bi bil g. predsednik društveno sejo uže 4. junija za 15. dan junija razpisal, tudi nij verjetno, kajti nam poslano povabilo datirano je na ptuskejši pošti 10. junija in na pošti pri Sv. Barbari v Halozah tudi 10. junija t. l. Bode li patudi mogoče 15. junija sredi meseca toliko in takšnih udov k seji privabiti, da bi naša priprava za uradno konferenco bila uspešna? Mislím, da ne. Da pa je ormoškemu učiteljskemu društvu bilo od ravno štega nadzorništva, pod katerim smo mi, dovoljeno na tistem 1. junija zborovati, nij porok samo podpisnik, nego jih je več, in kako bi bilo g. Robiču mogoče ormoškemu učiteljskemu društvu odposlati o pravem času dopisnico, po katerej je bilo ormoškemu učiteljskemu društvu naznanjeno, v katerem predmetu se naj za okrajno konferenco pripravijo, če za to sejo vedel nij? S tem konec debate.

Haloze, 11. junija 1882.

Ivan Kelc,
učitelj.

Dunajska borza

dné 13. junija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	76	gld.	60	kr
Srebrna renta	77	"	35	"
Zlata renta	94	"	55	"
1860 državno posojilo	130	"	50	"
Akcije narodne banke	824	"	—	"
Kreditne akcije	324	"	75	"
London	120	"	20	"
Srebro	—	"	—	"
Napol.	9	"	56 1/2	"
C. kr. cekini	5	"	65	"
Državne marke	58	"	70	"
4% državne srečke iz l. 1854	250	gld.	119	"
Državne srečke iz l. 1864	100	"	171	"
4% avstr. zlata renta, davka prosta	94	"	40	"
Ogrska zlata renta 6%	119	"	95	"
" " " " 4%	88	"	40	"
" " " " 5%	86	"	40	"
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	"	—	"
Dunava reg. srečke 5%	100	gld.	113	"
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	119	"	50	"
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	99	"	—	"
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	"	25	"
Kreditne srečke	100	gld.	175	"
Rudolfove srečke	10	"	20	"
Akcije anglo-avstr. banke	120	"	125	"
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	227	"	25	"

Meteorološko poročilo.

A. V Ljubljani:

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Možna v mm.
9. junija	Ob 7. uri zjutraj	728-63 mm.	+12-6°C	slaboten jugozahod	oblačno	1-00 mm. dežja.
	Ob 2. uri popoldne	728-06 mm.	+18-0°C	slaboten jugozahod	oblačno	
	Ob 9. uri zvečer	728-95 mm.	+13-6°C	slaboten gorenjec	jasno	
10. junija	Ob 7. uri zjutraj	729-24 mm.	+12-0°C	slaboten jugozahod	oblačno	35-00 mm. dežja.
	Ob 2. uri popoldne	730-65 mm.	+12-0°C	slaboten jugozahod	oblačno	
	Ob 9. uri zvečer	731-75 mm.	+11-0°C	slaboten jugozahod	oblačno	
11. junija	Ob 7. uri zjutraj	731-31 mm.	+13-1°C	slabotna burja	oblačno	1-50 mm. dežja.
	Ob 2. uri popoldne	731-67 mm.	+13-8°C	slaboten jugozahod	oblačno	
	Ob 9. uri zvečer	732-75 mm.	+12-4°C	slaboten jugozahod	deloma jasno	
12. junija	Ob 7. uri zjutraj	736-84 mm.	+10-1°C	slaboten gorenjec	oblačno	0-40 mm. dežja.
	Ob 2. uri popoldne	735-34 mm.	+16-4°C	slaboten jugozahod	oblačno	
	Ob 7. uri zvečer	734-69 mm.	+14-2°C	slaboten jugozahod	oblačno	

B. V Avstriji sploh:

Zračni pritisk je povsod v Avstriji zadnje dni pal, vendar na zahodu močnejše kot na vzhodu, in je bil vsled tega precej nejednakomerno razdeljen. Vetrovi so postali precej močnejši in so prevladovali zahodni in južni vetrovi nad severnimi in vzhodnimi. Temperatura je na zahodu močno, za 10° C., pala, na vzhodu se pa v prejšnji visokosti obdržala; bila je vsled tega precej nejednakomerno in je znašal razloček med maksimum in minimum 13° C. Nebo je bilo na zahodu večidel oblačno, na vzhodu pa ali deloma ali pa popolnoma jasno. Vreme na zahodu nestanovitno, sem pa tja deževno, na vzhodu suho in precej stanovitno.

Tujci:

12. junija.

Pri Slonu: Khu iz Grada. — Brichta iz Ljubljane. — Dr. Munda iz Gorice. — Schonnenschein iz Išla. — Kastelic iz Materije.

Pri Malici: Coen z Dunaja. — Dr. Otto iz Lipskega. — Hirschman z Dunaja.

Pri avstrijskem cesarji: Reiner iz Trsta. — Dekleva iz Vrem. — Borštnik iz Gornjega Grada. — Žvab iz Dutovelj.

Rokovnjači.

Historičen roman.

Spisala

Josip Jurčič in Janko Kersnik,

50 kr., po pošti 55 kr.

Pri

J. Giontini v Ljubljani.

(392—1)

JOSIP INOCENTE

iz Postojine

(221—1)

priporoča po zelo nizkeji ceni najboljše, fino semlete oljnate in suhe barve, firneže in lake ter najlepše čopiče (penzije) vsake vrste.

Vnanja naročila se urno in zanesljivo izvršujejo.

Hiša se prodaja,

nova, s 4 sobami, z živinskim hlevom in s 470 □ obsezojočim vrtom, na opekarske cesti v Trnovskem predmestju št. 7. Na polovico plačila bi se nekoliko časa počakalo.

(388—1)

Janez Turšič.

L. EHRWERTH,

zobni zdravnik, v Gosposkih ulicah št. 1,

ordinira v vseh

zobnih boleznih

in postavlja zdaj

umetalne zobe in zobovje

dobro in brez bolečin.

(77—36)

Hiša,

prilpurna za trgovino ali obrtnijo, na najlepšem prostoru poleg cerkve na Vranskem, se prodaja ali dá v najem. — Lastnik J. Meglič na Vranskem. (Franc b. Cilli.) (372—3)

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.